

ХРИСТИЯНСКИЯТ ЖИВОТ, ЦЪРКОВНИЯТ ЖИВОТ, СВЪРШЕКЪТ НА ЕПОХАТА И ГОСПОДНОТО ПРИШЕСТВИЕ

(Господният ден – Втора сутрешна сесия)

Осмо съобщение

Да имаме диспенсационна стойност пред Бога в последните дни за обръщане на епохата

Пасажи от Писанията: Откр. 12:1-14; Неем. 1:1-11; 2:9-20; 4:4-5, 9; 5:10, 14-19; 8:1-10; 13:14, 29-31

I. Бог желае да приключи тази епоха и да въведе епохата на царството. За тази цел Той се нуждае от Своя диспенсационен инструмент:

- А. Всички ние трябва да уповаваме на Господа и да се молим да имаме диспенсационна стойност пред Бога. Трябва да се запитаме по какъв начин допринасяме за завършването на тази диспенсация и за въвеждането на новата епоха – епохата на царството. Това е едно специално време, за което са необходими специални вярващи, които да извършват една специална работа.
- Б. Хората, които казват само: „Отиди“, но не казват: „Ела“, няма да бъдат ефективни. Това означава, че те няма да имат никаква диспенсационна стойност пред Бога – вж. Евр. 10:22:
 - 1. Авторът на Посланието към Евреите не казва на вярващите да отидат напред, а им казва да пристъпват напред. Това означава, че самият автор се намираше на дадено място и искаше читателите на неговото послание да пристъпят напред и да достигнат до неговото местоположение.
 - 2. Ние трябва да пристъпваме към три неща: към Пресвящото място, към престола на благодатта и към Самия Бог. Не отстъпвайте назад – пристъпете напред – 4:16; 10:22; 7:25, 11:6.
 - 3. Бог е на престола на благодатта, който се намира в Пресвящото място. Когато авторът на Посланието към Евреите пишеше на еврейските вярващи, той се намираше в Пресвящото място и ги призоваваше да пристъпят напред.
- В. Грабването на мъжкото дете в небето, изхвърлянето на Сатана на земята и заявлението в небето относно идването на царството означават, че Божието придобиване на мъжкото дете е Неговата най-голяма и велика диспенсационна стъпка, защото тя слага край на църковната епоха и въвежда епохата на царството – Откр. 12:5, 9-10; 11:15.
- Г. Грабването на мъжкото дете и занасянето му при Божия престол ще се случи преди началото на хиляда двеста и шейсетте дни, които представляват времетраенето на голямата скръб, състояща се от три и половина години (четирийсет и два месеца) – 12:1-14; 13:5; 11:2.
- Д. Ние живеем в най-привилегированото време, в което можем да извършим най-много работа за Бога. Бог, Който е светлина, ще ни покаже пътя, но вътрешнообитаващият Христос, Който е наша сила и мощ, ще ни направи способни да извървим този път. За да можем да бъдем употребени сега, от нас се изисква да платим голяма цена – 3:18.

II. Тъй като църквата не е постигнала Божията цел, Бог ще избере група от победители, които ще постигнат Неговата цел и ще извършат Неговото изискване.

Това е принципът на мъжкото дете – 12:1-2, 5, 10-11; 2:7, 11, 17, 26-28; 3:5, 12, 20-21:

- А. Вселенската светла жена представлява съвкупността на Божиите хора. В крайна сметка семето на жената в Битие 3:15 се разширява и включва в себе си побеждаващите

вярващи – по-силната част на Божиите хора, символизирана от мъжкото дете – Откр. 12:1-2, 5, 10-11.

- Б. Възкресеният Христос, Който е животворящият Дух, е видоизмененият потомък на жената, на семето на жената, Който е раздаден в нас, за да смаже главата на змията и да ни превърне в корпоративното семе на жената, в побеждаващото мъжко дете, което да изпълни Божия съд над старовременната змия и да се превърне в Божият диспенсационен инструмент за сменянето на епохата и за въвеждането на явяването на Божието царство – 5-ти стих.
- В. Псалм 2:8-9, Откровение 2:26-27 и Откровение 12:5 показват, че Господ Исус като Божият Помазаник, победителите в църквите и мъжкото дете ще управляват народите с желязна тояга. Това е едно доказателство, че Господ Исус, победителите и мъжкото дете са едно. Господ, Който е водещият Победител (3:21), е Глава, център, реалност, живот и природа на мъжкото дете, а мъжкото дете, представляващо победителите, е Господното Тяло.
- Г. Благодарение на Господната смърт на кръста, Сатана, старата змия, беше осъден и изхвърлен (Йн. 12:31; 16:11). Този съд и присъда в крайна сметка ще бъдат извършени и изпълнени от победителите, които са мъжкото дете, корпоративното семе на жената. Борбата, която побеждаващите вярващи водят срещу Сатана, всъщност представлява изпълнението на Господния съд над него, в резултат на което той ще бъде изхвърлен от небето (Откр. 12:7-9).
- Д. Мъжкото дете се състои от победителите, които стоят от името на църквата, заемат позицията, която църквата би трябвало да заема, и извършват работата за църквата – 2:76, 116, 176, 26-28; 3:5, 12, 21; 12:5, 11:
1. Всички Божии хора трябва да участват в Божията вечна цел, но не всеки от тях поема правилната отговорност. Затова Бог избира една група сред тях – мъжкото дете, родено от жената.
 2. В Библията по-силните сред Божиите хора се считат за колектив, който воюва за Бога и привежда Неговото царство на земята – Откр. 12:5, 10-11.
 3. Бог ще използва мъжкото дете, за да извърши икономиката Си и да осъществи целта Си – 1 Тим. 1:4; 2 Тим. 1:9, 11; 3:11.
 4. Бог се нуждае от мъжкото дете да победи Неговия враг и да въведе Неговото царство за осъществяване на Неговата вечна цел. Днес Господното възстановяване е практичната страна на Божията икономика, която се извършва единствено от мъжкото дете – Откр. 12:10.
- Е. Грабването на мъжкото дете е едно действие, в резултат на което Сатана губи позицията си на небето. Ние трябва да бъдем грабнати, за да посрещнем нуждата на Бога и да извършим Неговия съд над Неговия враг – стих. 5, 7-10.
- Ж. Хората, съставляващи мъжкото дете, побеждават дявола (обвинителя, клеветника), който е Сатана, Божият враг, чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство, защото не обичат живота на душата си дори до смърт – стих. 10-11.
- З. Цялото същество на мъжкото дете е напоено и просмукано с елемента на Христос, защото вярващите всекидневно се укрепяват във вътрешния си човек, в резултат на което Христос изгражда Себе Си в техните сърца, а те самите се хранят с неизследимите Христови богатства и се обличат с Христос като Божието всеоръжие – Еф. 3:16-18, 8; 6:10-11.

Ш. Когато израелтяните бяха отведени в плен в продължение на седемдесет години, Бог продължи Своето диспенсационно движение чрез Неемия, който беше един истински победител. Той е пример за човек с диспенсационална стойност пред Бога – Неем. 1:1-11; 2:9-20; 4:4-5, 9; 5:10, 14-19; 8:1-10; 13:14, 29-31:

- А. Най-важният момент в книгата Неемия е, че повторното изграждане на град Ерусалим и на неговата стена представляваше едно постоянно възстановяване сред Божиите избрани за свидетелство на Бога, с цел осъществяването на Божията икономика и охраняването и запазването на Божия дом в града:
1. Това означава, че Божият дом, който е обиталище на Бога и Негов дом на тази земя, се нуждае от установяването на Божието царство като една сфера за опазване на Божия интерес на земята, с цел Божието управление за извършване на Божията икономика – вж. Римл. 14:17.
 2. Повторното изграждане на Божия дом типизира Божието възстановяване на западната църква, а повторното изграждане на стената на град Ерусалим типизира Божието възстановяване на Божието царство. Изграждането на дома и царството на Бога вървят ръка за ръка – Мт. 16:18-19.
- Б. Когато ние реализираме Христос и Му се наслаждаваме като наш живот, църквата представлява Божият дом. Ако ние направим още една стъпка напред и реализираме Неговото водачество, домът ще се уголеми и ще се превърне в град – Божието царство – Еф. 1:10, 22-23; 4:15; Откр. 22:1.
- В. От примера на Неемия се вижда, че ние трябва да притежаваме подобаващата агресивност, настойчивост и енергичност в Господното възстановяване днес:
1. На водачите на моавците и амонците въобще не се харесваше фактът, че Неемия търсеше доброто на израелтяните. Тези потомци на нечистото нарастване на Лот мразеха и презираха израилевите синове – Неем. 2:10, 19; вж. Езек. 25:3, 8.
 2. По отношение на подигравките, презрението и хулите на тези противници, Неемия се държеше изключително чисто; той беше настойчив и енергичен, а не страхлив – Неем. 1:4; 2:3-8, 17-20; 4:3-5, 8-9, 14, 17-23; 5:14; 13-23-31; вж. Деян. 4:29-31; 1 Сол. 2:2; 2 Тим. 1:7-8.
 3. Настойчивите и енергични хора получават помощ от Бога. Подобно на Неемия, апостол Павел бе съюзен с Бога и получаваше Неговата подкрепа в този съюз – Деян. 26:21-22.
 4. Настойчивостта на Неемия, която е една добродетел в неговото човешко поведение, ни показва, че нашата природна способност, умение и добродетели трябва да преминат през Христовия кръст и да бъдат въведени във възкресението, в Духа, като завършеност на Триединния Бог, за да могат да станат полезни за Бога в осъществяването на Неговата икономика.
- Г. Неемия не живееше в своя природен човек, а във възкресението. Той беше настойчив и енергичен, но тази негова настойчивост беше придружена от следните характерни черти:
1. Що се касае до неговото взаимоотношение с Бога, той беше човек, който обичаше Бога и обичаше Божиите интереси на земята, включително Светата земя (символизираща Христос), святия храм (символизиращ църквата) и святия град (символизиращ Божието царство) – 3 Царе 8:48; вж. 2 Тим. 3:1-5.
 2. Като човек, обичащ Бога, Неемия се молеше на Бога, за да се свързва с Него в общение. Що се касае до повторното изграждане на стената, Неемия се уповаваше на Божието слово и се молеше съгласно него – Неем. 1:1-11; 2:4; 4:4-5, 9.
 3. Неемия уповаваше на Бога и дори беше станал едно с Бога. В резултат на това той се превърна в представител на Бога – 5:19; вж. 2 Кор. 5:20.
 4. В своето взаимоотношение с хората Неемия беше неегоистичен – той не преследваше своите собствени цели и интереси. Той винаги беше готов да пожертва своето за хората и за народа – Неем. 5:10, 14-19.
- Д. Като управител, заемащ позицията на цар, Неемия беше човек с чисто сърце, който копнееше за изграждането на стената на Ерусалим с цел извършването на Божията

икономика. Той е пример за това какви трябва да бъдат водачите сред Божиите хора – вж. 1 Тим. 3:2-7; 1 Петр. 5:1-3:

1. За разлика от повечето царе на Израил и Юда, Неемия не беше егоистичен, той не гонеше собствените си интереси и не се отдаваше на сексуална страст.
 2. В качеството си на главнокомандващ, Неемия беше сред хората, които бяха готови да воюват срещу врага. Той участваше в нощната стража. Той не оставяше тези работи на другите, а сам вземаше дейно участие в тях – Неем. 4:9-23.
 3. В продължение на дванайсет години той с братята си не ядеше храната, определена за управителя, защото се боеше от Бога – 5:14-15.
 4. Неемия участваше в работата по градската стена, без да получава никаква заплата за това. Вместо да гони собствения си интерес, той хранеше другите с цел изграждането на стената – стих. 16-18.
- Е. Въпреки че Неемия беше областен управител, той въобще не беше амбициозен. Това се доказва от факта, че по време на реконституирането, или възстановяването на народа, той призна нуждата си от Ездра за реконституирането на Божиите хора с Божието слово – 8:1-10; Фил. 2:3-4.
- Ж. Неемия беше съвършеният водач, най-добрият водач в човешката история и най-добрият пример за това какви трябва да бъдат старейшините. Действително си струва да се замислим над неговия пример, за да можем да бъдем образец за хора, които придобиват Бога и Го изливат в другите за променяне на епохата – Неем. 5:19; 13:14.